

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Μνήμη Μητροπολίτου Δρυινουπόλεως Σεβαστιανού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Την 18η Δεκεμβρίου εορτάζει ο άγιος Σεβαστιανός και αυτήν την ημέρα εόρταζε και ο Μητροπολίτης Δρυινουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης Σεβαστιανός. Εφέτος συμπληρώνονται 30 χρόνια από την κοίμησή του.

Ο Ορθόδοξος Ιεραποστολικό Σύλλογος «Ο Απόστολος Παύλος» στα Ιωάννινα, με αφορμή την συμπλήρωση 30 χρόνων από την κοίμησή του διοργάνωσε αφιέρωμα μνήμης για τον μακαριστό Ιεράρχη την 15 Δεκεμβρίου, με θέμα: «Μητροπολίτης Σεβαστιανός, 1994-2024 – 30 χρόνια “εκ γης προς ουρανόν”».

Μεταξύ των ομιλητών συμπεριλαμβανόταν και ο **Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος**, που τον είχε πνευματικό πατέρα κατά τα γυμνασιακά και φοιτητικά του χρόνια, και με την άδεια του Μητροπολίτου Ιωαννίνων κ. Μαξίμου ομίλησε με θέμα: «Ο π. Σεβαστιανός ως Ιεροκήρυξ και πνευματικός πατέρας στα Ιωάννινα».

Παρατίθεται η ομιλία:

Ό π. Σεβαστιανός ως Ιεροκήρυξ καί πνευματικός στά Ιωάννινα

Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Χαίρομαι πολύ γιά τήν σημερινή έκδήλωση μνήμης τοῦ Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης π. Σεβαστιανοῦ, γιά τά 30 χρόνια ἀπό τήν ὀσιακή κοίμησή του πού γίνεται ἐδῶ στά Ιωάννινα ὅπου ἔδρασε ἱεραποστολικά ὡς Ἱεροκήρυξ, καί εὐχαριστῶ πολύ γιά τήν πρόσκληση.

Μέχρι τώρα ἔγραψα κείμενα, ὁμίλησα σέ πολλά ἀκροατήρια γιά τόν π. Σεβαστιανό, τόν πρῶτο «πνευματικό πατέρα τῆς καρδιάς μου». Ἰδιαίτερα νά θυμίσω τό βιβλίο μέ τίτλο «Παλαιόν ὄφλημα» καί ὑπότιτλο «Μιά προσωπική μαρτυρία γιά τόν μακαριστό Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης κυρό Σεβαστιανό», πού ἐκδόθηκε τό ἔτος 2008, καθώς, ἐπίσης, καί μία ὁμιλία πού πραγματοποίησα στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς τήν 1η Νοεμβρίου τοῦ 2015 μέ τίτλο «ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανός, ὅπως τόν γνώρισα». Ἡ ὁμιλία αὐτή δημοσιεύθηκε στό βιβλίο μου μέ τίτλο «Δῶρο καί Ἀντίδωρο» καί ὑπότιτλο «ἡ θεολογία τοῦ δῶρου καί τό δῶρο τῆς θεολογίας», ἀκριβῶς γιατί ὁ μακαριστός Σεβαστιανός ἦταν ἓνα δῶρο τοῦ Θεοῦ σέ ἐμένα, ὅπως καί σέ πολλούς ἄλλους πού τόν γνώρισαν, ἐξαιρέτως σέ πολλούς ἀπό τούς παρόντες Γιαννιωτές.

Στήν σημερινή ὁμιλία μου παρακλήθηκα νά παρουσιάσω μέ συντομία τόν μακαριστό π. Σεβαστιανό μέσα ἀπό τίς ἀναμνήσεις μου, ἀπό τήν Ἱεροκληρυκτική του παρουσία στά Γιάννενα, θεωρῶ δέ ὅτι πολλοί ἄλλοι παρόντες καί ἀπόντες ἀπό τήν σημερινή έκδήλωση μνήμης ἔχουν νά συνεισφέρουν περισσότερα.

1. Γενικά γιά τόν μακαριστό π. Σεβαστιανό

Ὁ μακαριστός π. Σεβαστιανός ἔδρασε σέ πολλούς ἐκκλησιαστικούς χώρους, στά Καλογριανά Καρδίτσης ὅπου γεννήθηκε τήν 20η Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1922 ἀπό τούς Ἀχιλλέα καί Χρυσούλα Οἰκονομίδου, στά Φάρσαλα Καρδίτσης ὡς μαθητής Γυμνασίου, στήν Κόρινθο ὡς σπουδαστής στό Ἱεροδιδασκαλεῖο, στήν Καρδίτσα ἀπό

όπου έλαβε τό άπολυτήριο τοῦ Ἐξαταξίου Γυμνασίου, στήν Ἀθήνα ὡς φοιτητής καί νεωκόρος στόν Ἱερό Ναό τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ὁμονοίας Ἀθηνῶν, στόν Στρατό ὡς Ἱεροκήρυκας σέ δύσκολη περίοδο, στήν Καλαμάτα ὡς λαϊκός Ἱεροκήρυξ τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή», στά Ἰωάννινα ὡς Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί ὡς καθηγητής στήν Ἐκκλησιαστική Ἀκαδημία Βελλᾶς καί στήν Ἀκαδημία Ἰωαννίνων, καί τέλος στήν Ἱερά Μητρόπολη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης ὡς Μητροπολίτης.

Νά σημειωθῇ ὅτι ὅταν εἰσῆλθε στήν ἱερατική διακονία τήν συμμαρτυρία ἔλαβε ἀπό τόν νῦν ἅγιο Βησσαρίωνα τόν Ἀγαθονίτη, τόν ὁποῖο εἶχε πνευματικό πατέρα ἀπό τά μαθητικά του χρόνια. Καί ἀπό αὐτό φαίνεται ἡ σύνδεσή του μέ τήν Ἐκκλησία καί μέ ἅγιο πνευματικό πατέρα. Βεβαίως, βοηθήθηκε πολύ ἀπό τούς πνευματικούς του πατέρας, κατ' ἀρχάς στήν Ἀδελφότητα «Ζωή» καί ἔπειτα στήν Ἀδελφότητα «Σωτήρ», ἡ ὁποία τόν βοήθησε σέ δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς του.

Ὡς Μητροπολίτης, πού ἐξελέγη καί χειροτονήθηκε, παρά τήν θέλησή του καί τήν ἄρνησή του, πού εἶναι σπάνιο γεγονός, ἔδρασε στήν μικρή Μητρόπολη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης καί, βεβαίως, στά Συνοδικά Ὅργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς μέλος τῆς Ἱεραρχίας, μέλος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, μέλος τῶν διαφόρων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, μέλος τῶν Συνοδικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί ἄλλοῦ.

Παντοῦ διέπρεψε μέ τά ἐκπληκτικά του χαρίσματα, τήν εὐφυΐα του, τόν μεστό λόγο του, τήν σύννοιά του, τήν ἀρχοντιά του, τήν ἀγάπη του στόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία, τήν διάκρισή του καί τήν εὐγένειά του.

Ἐξελέγη Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου ἔξη μῆνες μετά τήν κοίμησή του καί πολλές φορές αἰσθάνθηκα νά ἔχω μιά ἐπιθυμία νά τόν ἔβλεπα καί αὐτόν καί τόν ἀδελφικό του φίλο ἅγιο Καλλίνικο, Μητροπολίτη Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας, γιά τό πῶς ἐνεργοῦσαν καί ὁμιλοῦσαν στά Συνοδικά Ὅργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Γιά τόν μακαριστό π. Σεβαστιανό ἔχω τήν μαρτυρία τοῦ Γέροντά μου ἁγίου Καλλινίκου ὅτι ἦταν λαμπρός Ἱεράρχης καί ὅταν ὁμιλοῦσε καθήλωνε ὅλους τούς Ἀρχιερεῖς, ἀκόμη καί αὐτούς πού δέν συμφωνοῦσαν γιά διαφόρους λόγους μαζί του, μέ τίς ὀρθές πνευματικές σκέψεις του, τίς ὁποῖες διατύπωνε μέ ἄψογο καί συγκροτημένο λόγο.

Ὅλα αὐτά, ὅμως, θά τά παρακάμψω γιά νά ὁμιλήσω γιά τό θέμα πού μοῦ ὄρισαν, δηλαδή τήν ἱεροκηρυκτική του διακονία στά ἀγαπημένα μας Γιάννενα.

2. Τά δέκα χρόνια στά Γιάννενα (1957-1967)

Στά Γιάννενα ὁ μακαριστός π. Σεβαστιανός ἐργάστηκε ποιμαντικά δέκα χρόνια (1957-1967), ἀλλά ταυτόχρονα εἶναι πολλαπλάσια καί μεγενθυμένα τά χρόνια αὐτά ἀπό πλευρᾶς πνευματικοῦ ἔργου, ὅπως τό θυμοῦνται οἱ παλαιοί Γιαννιῶτες.

Ὁ ἴδιος στήν ἰδιόχειρη διαθήκη του, λίγο πρὶν τό τέλος τῆς βιολογικῆς του ζωῆς, ἔγραψε: «Ἡ θητεία μου εἰς Ἰωάννινα ὡς Ἱεροκήρυκος ἀποτελεῖ τήν ὠραιότεραν ἐποχὴν τῆς ζωῆς μου. Εὐχαριστῶ φίλους, συνεργάτας, καθὼς καί ὅλον τόν Γενναῖον Ἑπειρωτικόν λαόν διὰ τήν ἀγάπην τους καί τήν ἐκτίμησίν τους».

Ἀλλά καί γιά τούς Γιαννιῶτες τά δέκα αὐτά χρόνια τῆς παρουσίας του στήν πόλη μας ἀποτελεῖ τήν ὠραιότερη ἐποχὴ ἀπό πλευρᾶς ἱεροκηρυκτικῆς διακονίας, χωρίς νά θέλω νά ὑπιμῆσω ἄλλες διακονικές προσφορές, διότι ὁ Ἱεροκῆρυξ Ἀρχιμ. π. Σεβαστιανός, ὁ π. Σεβαστιανός, ὅπως τότε ὅλοι ἔλεγαν, ὑπῆρξε ἀπαράμιλλος Ἱεροκῆρυξ. Πολλοί ἐκλεκτοί Κληρικοί πέρασαν ἀπό τά Ἰωάννινα, ἀλλά αὐτός πού διέπρεψε πραγματικά καί ἄφησε ἰσχυρή μνήμη ἦταν ὁ π. Σεβαστιανός.

Ἀναγκαστικά θά ἀναφερθῶ στίς δικές μου ἀναμνήσεις, οἱ ὁποῖες νομίζω ὅτι ἀπηχοῦν καί τίς μνῆμες τῶν παλαιότερων παρόντων, ἀλλά καί ὅσων ἔφυγαν γιά τήν ἄλλη ζωή καί βρίσκονται στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καί μέ τίς δικές του θυσιαστικές ποιμαντικές προσπάθειες.

Θά πρέπει νά σημειώσω ὅτι τά ὅσα ἔγραψα γι' αὐτήν τήν ὁμιλία, τά συνέδεσα μέ ἔντονο συναισθηματικό φόρτο, μέ ἱερὰ συγκίνηση καί μερικές φορές δακρυρώντας. Ἐλπίζω νά μπορέσω νά κρατηθῶ κατά τήν ἐκφώνησή της.

Ὁ νεαρός διάκονος Σεβαστιανός ἦλθε στά Ἰωάννινα τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1957, διορισμένος Ἱεροκῆρυξ Ἰωαννίνων, ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶ Συνόδου καί πρόταση τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων. Τότε Μητροπολίτης ἦταν ὁ μακαριστός Δημήτριος, ὁ ὁποῖος τόν ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα καί ὕστερα ἀπό ἕνα χρόνο ἐξελέγη καί ἐνθρονίσθηκε ὡς Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ὁ ἀπό Ἄρτης Σεραφεῖμ, πού καταγόταν ἀπό ἕνα χωριό τῆς Καρδίτσας λεγόμενο Ἀρτεσιανό, δίπλα ἀπό τό χωριό τοῦ π. Σεβαστιανοῦ καί μάλιστα ὁ Σεραφεῖμ εἶχε φιλία μέ τήν ἀδελφή καί τόν γαμβρό τοῦ π. Σεβαστιανοῦ.

Τό Ἀπρίλιο τοῦ 1957 πού ἦλθε ὁ π. Σεβαστιανός στά Γιάννενα ἦμουν μαθητής τῆς ΣΤ΄ Δημοτικοῦ Σχολείου καί πῆγαίνα στό Κατηχητικό Σχολεῖο στόν Ἱερό Ναό Ἀγίας Μαρίνης, πού γινόταν στό Παρεκκλήσιο τοῦ Πρωτομάρτυρος καί Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου. Ὁ διάκονος τότε Σεβαστιανός ἔμενε ἐκεῖνο τό πρῶτο διάστημα στήν

οἰκία τῶν εὐλαβεστάτων ἀδελφῶν Βλαχλείδου, τίς ὁποῖες, ὡς παιδιά, βλέπαμε νά ἐκκλησιάζονται στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἀγίας Μαρίνης μέ ἀπόλυτη εὐλάβεια καί τίς σεβόμασταν.

Λόγω τῆς διαμονῆς του πλησίον τῆς Ἑνορίας μου, τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίνης ἐρχόταν στό Κατηχητικό Σχολεῖο νά μᾶς ὁμιλήσῃ. Μοῦ προξενοῦσε μεγάλη ἐντύπωση τό νεαρό τῆς ἡλικίας του, ἦταν τότε 35 ἐτῶν, καί ἡ ἐν γένει παρουσία του. Ἦταν σεμνός καί μεγαλοπρεπής, ἀδύνατος καί ὑψηλός κατά τό ἀνάστημα, εὐσταλής, μέ γλυκύ πρόσωπο καί σπινθηροβόλα μάτια.

Ὑστερα ἀπό λίγο καιρό ἔμαθα ὅτι ὁ νέος αὐτός διάκονος πού τόσο συμπάθησα θά χειροτονηθῇ Πρεσβύτερος στόν Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἰωαννίνων ἀπό τόν Μητροπολίτη Δημήτριο, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ὕστερα ἀπό λίγο, τήν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1958. Ἦμουν παρών στήν χειροτονία τοῦ π. Σεβαστιανοῦ σέ Πρεσβύτερο καί στήν χειροθεσία του σέ Ἀρχιμανδρίτη. Τόν προσέφεραν ὁ Ἀρχιμ. π. Βενέδικτος Πετράκης, Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας, καί μέλος τότε τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «ἡ Ζωή», πού εἶχε διατελέσει Ἱεροκῆρυξ Ἰωαννίνων καί ἦταν πνευματικός πατέρας τῶν γονέων μου, καί ὁ Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Βενετόπουλος, Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, ἀργότερα Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί στήν συνέχεια Μητροπολίτης Φωκίδος, τώρα κεκοιμημένος. Εἶδα τότε τόν ἐνθουσιασμό τῶν Γιαννιωτῶν γιά τόν νέο Ἀρχιμανδρίτη-Ἱεροκῆρυκα.

Θά μπορούσε νά γίνῃ μιά ὀλοκληρωμένη καταγραφή τοῦ ὅλου ἔργου πού ἐπιτέλεσε τά δέκα αὐτά χρόνια στά Γιάννινα ὁ π. Σεβαστιανός, ὅχι μόνον ἀπό ἐμένα, ἀλλά καί ἀπό ἄλλους. Θά ἀρκεσθῶ ὅμως στίς δικές μου ἀναμνήσεις.

Θαύμαζα ἀπό μικρό παιδί τόν π. Σεβαστιανό γιά πολλά γεγονότα, ἦτοι:

- ὡς Λειτουργό μέ τήν ἀπαράμιλλη εὐλάβεια, τήν μεγαλοπρέπεια μέσα στήν ἀπλότητα, τό σύννουν, τό καθαρό βλέμμα καί τήν γλυκεῖα μελωδική του φωνή,
- ὡς Ἱεροκῆρυκα, πού ἦταν ἕνα πραγματικό ἀηδόνι τοῦ ἁμβωνα μέ τό ρητορικό του χάρισμα καί τό πνευματικό περιεχόμενο τοῦ λόγου του, πού ἐλάμπρυνε τούς ἁμβωνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν, καί προσήλκυε ἑκατοντάδες καί χιλιάδες ἀνθρώπους. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅταν ἔκανε τά ἀπογευματινά κηρύγματα στόν Μητροπολιτικό Ναό Ἰωαννίνων γέμιζε ὁ Ἱερός Ναός καί ὁ κόσμος παρέμενε στόν αὐλαιο χῶρο καί ἐκεῖνος σταματοῦσε τό κήρυγμα γιά νά παρακαλέσῃ τούς ἄνδρες νά εἰσέλθουν στό Ἱερό Βῆμα γιά νά ὑπάρξῃ χῶρος στόν κυρίως Ναό καί γιά ἄλλους, πού ἦταν στό προαύλιο,
- ὡς πνευματικό πατέρα πού ἦταν ἐντελῶς διαφορετικός ἀπό τόν Ἱεροκῆρυκα τοῦ ἁμβωνα, δηλαδή ὡς Ἱεροκῆρυξ ἦταν χειμαρῶδης καί ρήτορας, ἐνῶ ὡς

πνευματικός-έξομολόγος ήταν σιωπηλός, ακίνητος, όλος άκοή μέ παρηγορητικό λόγο, μέ ταπεινή, ήρεμη καί γεμάτη άγάπη φωνή,

- ώς Ίεροψάλτη σέ καθημερινές θεΐες Λειτουργΐες στόν Ίερό Μητροπολιτικό Ναό του Άγίου Άθανασίου μέ τό σοβαρό ύφος καί τήν μελωδική του φωνή,
- ώς Κατηχητή μέ τόν παραστατικό καί ένθουσιώδη τρόπο όμιλίας, μέ φλογερό, διεγερτικό, ένθουσιώδη παλμό, μέ τίς έκδρομές στίς Ίερές Μονές στό Νησάκι τών Ίωαννίνων γιά θεία Λειτουργία καί διαμονή όλη τήν ήμέρα, καθώς επίσης έκδρομές στά Ζαγοροχώρια καί στήν χαράδρα του Βίκου, όπου έψαλε μέ τήν μελωδική του φωνή τό «Ός άγαθόν τό όνομά Σου έν πάση τή γή»,
- ώς Ποιμένα μέ τίς άλησμόνητες Συνάξεις πού έκανε στήν αύλή του παλαιού κτηρίου του Άποστόλου Παύλου, ιδίως τό Καλοκαίρι τίς βραδυνές ώρες μέ τόν πνευματικό του λόγο, τήν εύγένειά του, μερικές φορές καί τό λεπτό χαμογελαστό του χιοΰμορ καί τό άγαπητικό πείραγμα,
- ώς συνοδίτη κάθε βράδυ από τό κτήριο του Άποστόλου Παύλου στόν όδό Κοραή πού σήμερα στεγάζεται ή Δημοτική Πινακοθήκη πρός τό σπίτι του, πού τότε ήταν άπέναντι από τήν Παιδαγωγική Άκαδημία, μέ τό πάντοτε εύγενικό, διδακτικό καί συμβουλευτικό του λόγο, χωρίς νά άσχολήται μέ τό έκκλησιαστικό παρασκήνιο, καί στήν έξωτερική πόρτα τής αύλής του σπιτιού άποχωριζόμασταν, χωρίς νά είσερχόμαστε στήν άπλή οίκία του,
- ώς κυκλοφοροΰντα στήν πόλη τών Ίωαννίνων, προκειμένου νά μεταβή στήν Μητρόπολη ή στήν ποιμαντική του έργασία καί σηκώνονταν όρθιοι οί άνθρωποι στά καφενεία από ένδειξη σεβασμοΰ, καί όσοι τόν συναντοΰσαν τόν χαιρετοΰσαν μέ άπόλυτο σεβασμό.

Τί νά πρωτοθυμηθΐ κανείς από αύτόν τόν εύλογημένο καί χαρισματοΰχο άνθρωπο μέ τήν άπλότητα καί τήν άρχοντιά του, τήν εύγένεια καί τήν καλωσύνη του, τήν σοβαρότητα καί τήν χαρούμενη διάθεσή του, τόν πραγματικά άνθρωπο του Θεοΰ.

3. Άτομικές άναμνήσεις

Τό διάστημα τών δέκα έτών εκείνων πού διετέλεσε Ίεροκήρυξ τής Ίεράς Μητροπόλεως Ίωαννίνων θυμάμαι έντονα μερικά γεγονότα από τήν δράση του, τά όποΐα θά μοΰ έπιτρέψετε νά άναφέρω, διότι τά ΐδια περιστατικά, ίσως καί περισσότερα, ένθυμοΰνται όλοι οί παλαιοί Γιαννιώτες καί άλλοι παρόντες καί άπόντες από τήν σύναξή μας.

Ό π. Σεβαστιανός ήταν μεγαλοπρεπής, άρχοντας, αλλά καί άπλός, προσινης καί ταπεινός, άγαποΰσε ιδιαίτερα τούς νέους, στους όποιους έστρεφε τήν προσοχή του.

Όταν ήμουν φοιτητής Θεολογίας, μιά φορά ήλθε στήν όνομαστική μου έορτή στό

φτωχικό μου σπίτι, συνοδευόμενος από κάποιον μεγάλο στήν ηλικία, και αίσθάνθηκα έντονα τήν μεγάλη τιμή νά έλθη ό π. Σεβαστιανός στό σπίτι μου. Στήν γειτονιά όλοι έβγαιναν από τά σπίτια για νά τόν χαιρετίσουν και όλοι μέ μακάριζαν για τήν μεγάλη αύτή τιμή.

Μετά τήν θεία Λειτουργία, πολλές φορές, τόν συνόδευα στό σπίτι του, κρατώντας τήν μικρή βαλίτσα του μέ τά άμφιά του και μέ ρωτούσε για τά μαθήματα και τήν ζωή μου.

Μιά φορά, ως ύποψήφιος φοιτητής πού ήμουν στήν Άθήνα για νά προετοιμασθώ για τίς έξετάσεις στήν Θεολογική Σχολή συνταξίδευσα μαζί του μέ τό λεωφορείο τής γραμμής Ίωαννίνων-Άθηνών και θυμάμαι τήν μεγάλη τιμή και τόν διδακτικό του λόγο. Ήταν μετά τήν Κυριακή τοῦ Θωμά και εκείνος έψαλλε τά άναστάσιμα τροπάρια.

Όταν τό 1964 επέτυχα στήν Φιλοσοφική Σχολή Ίωαννίνων, πού τότε για πρώτη φορά θά λειτουργούσε στά Ίωάννινα, αλλά συγχρόνως επέτυχα, κατά έναν παράδοξο τρόπο, και στήν Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, εκείνος μέ προέτρεψε έντονα, παρά τίς αντίθετες προτάσεις πού δέχθηκα, νά προτιμήσω τήν φοίτησή μου στήν Θεολογική Σχολή μέ τήν έπισήμανση, ότι αν έμενα στήν Φιλοσοφική Σχολή «θά χαλάσω». Φυσικά, όχι μόνον δέν τό μετάνιωσα, αλλά τόν εύγνωμονώ, γιατί χωρίς τήν δική του εύγενική παρότρυνση ένδεχομένως νά μή ακολουθοῦσα αύτήν τήν πορεία μέχρι σήμερα.

Όταν εξέλέγη και χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης, ήλθε στά Γιάννενα και πρώτη φορά τόν είδα πονεμένο, έπειδή δέν ήθελε νά γίνη Μητροπολίτης. Τότε αίσθάνθηκα έκπληξη γιατί πρώτη φορά είδα Κληρικό νά είναι στενοχωρημένος μετά τήν χειροτονία του σέ Μητροπολίτη. Συμμετείχα στήν ένθρόνισή του στό Δελβινάκι και εκεί μέ κάλεσε τήν πρώτη έβδομάδα στήν Κόνιτσα για νά τόν βοηθήσω στήν μεταφορά και τήν τακτοποίηση τών προσωπικών του πραγμάτων στόν Μητροπολιτικό Οίκο. Έμεινα μιά άλησμόνητη έβδομάδα κοντά του και τόν ακολουούθησα στήν πρώτη περιοδεία του, ως ψάλτης, στήν Καστανέα, τήν Βούρμπιανη, τήν Πυρσόγιαννη και τούς Χιονιάδες. Έπειτα, κατά τά φοιτητικά μου χρόνια πολλές φορές τόν συνόδευα μαζί μέ άλλους στίς Κυριακάτικες θεΐες Λειτουργίες στά χωριά τής Έπαρχίας του.

Μέ αγαπούσε είλικρινά και καθαρά, αλλά τό έκανε μέ έλευθερία και μου έδωσε τήν εύλογία νά μεταβώ στήν Έδεσσα, ύστερα από πρόσκληση τοῦ άγίου Καλλινίκου νά ύπηρετήσω εκεί ως Κληρικός, μάλιστα ήλθε και στήν χειροτονία μου σέ διάκονο στήν Έδεσσα και όμίλησε λαμπρώς.

Μου έστειλε 50 ιδιόχειρες έπιστολές, τίς όποιες δημοσίευσα και σχολίασα, γιατί

έκφράζουν τόν λεπτό έσωτερικό του κόσμο.

Ένδιαφερόταν πάντοτε γιά μένα, όπως και γιά όλους μας, ιδιαίτερα μετά τήν έκδημία τοῦ Γέροντός μου αγίου Καλλινίκου καί προφήτευσε τήν έκλογή μου σέ Μητροπολίτη, πού ἔγινε ἕξι μήνες μετά τήν όσιακή του κοίμηση.

Όμολογῶ ότι σέ όλο τό διάστημα τῆς Ἱερατικῆς διακονίας μου εὐρισκόμουν στό μέσον μεταξύ τοῦ αγίου Καλλινίκου, τοῦ ταπεινοῦ καί άσκητικοῦ Ἱεράρχου, καί τοῦ μακαριστοῦ καί αγίου, όντως, μεγαλοπρεποῦς καί άσκητικοῦ Σεβαστιανοῦ. Ἡ καρδιά μου μοιραζόταν καί στους δύο. Ἦταν καί οἱ δύο καρδιακοί φίλοι, εἶχαν τό ἴδιο ἐκκλησιαστικό φρόνημα, μέ διαφορετικά χαρίσματα ό καθένας. Χαιρόμουν κρυφά, ἐπειδή ἔγινα αἰτία νά συνεδεθοῦν ἀκόμη περισσότερο μεταξύ τους καί νά ἔχουν τήν ἴδια ἀντίληψη γιά τά ἐκκλησιαστικά δρώμενα.

Τελευταία φορά πού τόν συνάντησα ἦταν όταν τόν ἐπισκέφθηκα στό «Εὐγενίδειο Ἰδρυμα» όπου νοσηλευόταν ἀπό τήν ἀσθένειά του πού τόν όδήγησε στόν βιολογικό θάνατο. Πονοῦσε πολύ καί τό ἐξέφραζε αὐτό μέ ἕναν γλυκό τρόπο. Μεταξύ τῶν ἄλλων μοῦ εἶπε: «Πάτερ Ἱερόθεε, πρέπει νά καταλάβουμε ότι ματαιότης ματαιοτήτων, τά πάντα ματαιότης». Ἐπίσης, μοῦ εἶπε: «Υποφέρω ἀπό τούς πόνους, καί αὐτό ἀπό τά χειροκροτήματα τῶν ἀνθρώπων», δηλαδή αἰσθανόταν ότι ἐπέτρεψε ό Θεός νά ταλαιπωρηθῇ ἀπό τήν ἀσθένεια διότι τιμήθηκε πολύ ἀπό τούς ἀνθρώπους. Αὐτό δείχνει τό έσωτερικό του βάθος.

4. Τά χαρίσματά του

Από όσα ἀνέφερα προηγουμένως φαίνονται εὐδιάκριτα τά χαρίσματά του, ότι ἦταν, όντως, χαρισματοῦχος ἄνθρωπος καί ἐκλεκτός, ἴσως καί σπάνιος Κληρικός, γιά μένα καί γιά πολλούς ἅγιος.

Εἶχε σωματικά χαρίσματα, δηλαδή ψηλός, εὐθυτενής, μέ ώραῖα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, δυνατή καί μελωδική φωνή, ρητορικό λόγο, συμπεριφορά ἄρχοντα, πραγματικοῦ πρίγκιπα στίς κινήσεις του, ἀλλά καί πολύ ἀπλοῦ καί φιλόξενου ἀνθρώπου.

Ἦταν γνήσιος πατριώτης μέ καθαρή συνείδηση ἀπηλλαγμένη ἀπό πολιτικές σκοπιμότητες, ἀπό σεβασμό στά ἀνθρώπινα καί θρησκευτικά δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων.

Διακρινόταν από μεγάλα ψυχικά χαρίσματα, δηλαδή ήταν χαρούμενος, ευχάριστος, ειλικρινής, αγαπούσε τούς ανθρώπους χωρίς συναισθηματισμούς, αλλά καί μέ έλευθερία.

Διακατεχόταν από πνευματικά χαρίσματα, ώς ένας πνευματικός άνθρωπος, έχοντας τήν ενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τήν δική του συνέργεια, ήταν ταπεινός, εἶχε αὐτομεμψία, ζοῦσε ώς ἀσκητής, έχοντας διαρκή μνήμη Θεοῦ, μνήμη θανάτου καί νοσταλγία τοῦ οὐρανοῦ καί τοῦ Παραδείσου.

Ήταν ἐκκλησιαστικός άνθρωπος, ἀληθινός Κληρικός καί Ἐπίσκοπος, ἀποφεύγοντας τήν ἀνθρώπινη δόξα καί μή ὑποκύπτοντας στήν ἐξωτερική λάμψη τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Αὐτά τά χαρίσματά του φαίνονται ἔντονα στήν ιδιόχειρη διαθήκη του τήν ὁποία συνέταξε τήν 27η Αὐγούστου 1994 στήν Κόνιτσα, περίπου τρισήμιση μῆνες πρίν τήν ὁσιακή κοίμησή του.

Στήν ἀρχή γράφει:

«Εὐγνώμονῳ ἐξ ὅλης ψυχῆς καί καρδίας τόν Ἅγιο Θεό, διότι καίτοι ἀνάξιον ὄντα ἀπό πάσης ἀπόψεως, μέ ἐτίμησε ποικιλοτρόπως, ἀξιώσας με μάλιστα καί τοῦ ἀνωτάτου ἀξιώματος τῆς Ἀρχιερωσύνης. Ἄς εἶναι εὐλογημένον καί δοξασμένον τό Πανάγιον ὄνομά Του εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Στό τέλος γράφει:

«Ταῦτα εἶχα νά διατυπώσω ἐν συντομίᾳ. Καί τώρα Σύ Κύριέ μου Κύριε, τόν ὁποῖον, παρά τήν ἐν γένει ἀμαρτωλότητά του, σέ ἠγάπησα, γενοῦ ἱλεως εἰς τήν ἀμαρτωλήν μου ψυχήν καί ἀξιώσόν με μετά τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ τῆς Ἐπουρανίου σου βασιλείας. Ἀμήν».

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Προσπάθησα νά ἀναφέρω λίγα ἀπό ὅσα ἔχω στήν μνήμη μου γιά τόν μακαριστό Μητροπολίτη Σεβαστιανό. Παλαιότερα τόν εἶχα ἀποκαλέσει «πνευματικόν τῆς καρδιᾶς μου», πνευματικό τῶν παιδικῶν καί φοιτητικῶν μου χρόνων. Τόν ξεχώριζα ἀπό ὅλους τούς ἄλλους πνευματικούς πατέρας πού εἶχα γνωρίσει καί καυχόμουν γιά τό ὅτι ὁ Θεός ἀπό τήν μικρή μου ἡλικία μοῦ ἔδωσε ἕνα τέτοιο μεγάλο δῶρο, νά ἔχω πνευματικό πατέρα ἕναν Κληρικό μέ τά προσόντα καί τά χαρίσματα τοῦ Σεβαστιανοῦ καί μετά μοῦ ἔδωσε ἕνα ἄλλο μεγάλο δῶρο, τόν ἅγιο Καλλίνικο.

Όταν ὁ ἅγιος Καλλίνικος πρίν τήν κουρά μου μέ ρώτησε τί ὄνομα θά ἐπιθυμοῦσα

νά μοῦ βάλῃ, αὐθόρμητα τοῦ εἶπα: «Σεβαστιανός». Ὅμως, ἐκεῖνος προτίμησε τό ὄνομα τοῦ Γέροντά του, Μητροπολίτου Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας Ἱεροθέου καί, βέβαια, τό ὄνομα τοῦ μεγάλου θεολόγου ἁγίου Ἱεροθέου, μαθητοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί καθηγητοῦ τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Ἔτσι, δέν ἔλαβα κατά τήν κουρά μου ὡς μοναχοῦ τό ὄνομα τοῦ Σεβαστιανοῦ, ἀλλά τόν ἔχω ἀνεξίτηλα στήν καρδιά μου καί ὡς πρότυπο στήν ζωή μου. Δέν τόν ξέχασα ποτέ καί τόν εὐγνωμονῶ γιά ὅ,τι ἔκανε γιά μένα. Μιά φορά τόν εἶδα στόν ὕπνο μου νά εἶναι μέσα στό Φῶς, μαζί μέ τόν ἅγιο Καλλίνικο καί ξύπνησα χαρούμενος, δοξάζοντας τόν Θεό.

Ὁ μακαριστός καί ἅγιος γιά μένα π. Σεβαστιανός ἦταν ἕνα φωτεινό ἀστέρι, ἕνας ἐν σαρκί «φωτεινός Ἄγγελος» καί ἔτσι εἶναι καί στό ἐπουράνιο θυσιαστήριο, ἦταν «οὐράνιος ἄνθρωπος καί ἐπίγειος ἄγγελος».